

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/38/2018
Identifikačné číslo spisu: 8114224734
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8114224734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Ing. E., nar. XX. XX. XXXX, bytom U., zast. Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r. o., so sídlom Puškinova 16, Prešov, IČO: 36 855 928 proti žalovanému: Štrkopiesky Batizovce, s. r. o., so sídlom Batizovce 674, IČO: 31 709 401, zast. advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, so sídlom Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 18Cb/193/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, č. k. 2Cob/39/2016-261 zo 7. septembra 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove označeným rozsudkom zmenil rozsudok Okresného súdu Poprad, č. k. 18Cb/193/2014-203 zo 07. 04. 2016 tak, že určil, že uznesenie č. 2/12.06.2014 valného zhromaždenia spoločnosti, ktorým bol žalobca odvolaný z funkcie konateľa, je neplatné a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom, č. k. 18Cb/193/2014-203 zo 07. 04. 2016 žalobu zamietol. Žalobca sa žalobou z 10. 09. 2014 domáhal určenia, že uznesenie č. 2/12.06.2014, prijaté na valnom zhromaždení žalovaného dňa 12. 06. 2014, na základe ktorého bol žalobca odvolaný z funkcie konateľa žalovaného, je neplatné z dôvodu, že žalobca ako spoločník mal právo hlasovať o odvolaní konateľa a nemal byť vylúčený z hlasovania. Jeho vylúčením z hlasovania bolo porušené jeho právo spoločníka na hlasovanie. Podľa súdu prvej inštancie bol čl. X bod 6 spoločenskej zmluvy, stanovujúci potrebu súhlasu všetkých spoločníkov na odvolanie konateľa v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a § 265 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), neplatný. Ak je konateľ zároveň spoločníkom, podmienka súhlasu všetkých spoločníkov na jeho odvolanie spôsobuje, že konateľ je

neodvolateľný. V spoločenskej zmluve malo byť upravené, že takýto spoločník nemôže vykonávať hlasovacie právo, ak sa rozhoduje o jeho odvolaní z funkcie konateľa a postačujúci je na odvolanie konateľov súhlas väčšiny spoločníkov.

3. Odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie síce správne a dostatočne zistil skutkový stav, jeho rozhodnutie je ale založené na nesprávnom právnom posúdení. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa priklonila k záveru, že uznesenie valného zhromaždenia nie je právnym úkonom, preto neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia

nie je možné posudzovať podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov, ale výlučne podľa špeciálnej právnej úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku. Domáhať sa vyslovenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti súdom môžu iba osoby uvedené v ust. § 131 ods. 1 Obchodného zákonníka,

a to iba v tu určenej lehote a z tu uvedených dôvodov. Ustanovenie § 131 Obchodného zákonníka nezakladá absolútnu ani relatívnu neplatnosť právneho úkonu, neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia sa preto nemožno domáhať podľa § 38 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zároveň poukázal na postavenie valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti ako najvyššieho orgánu spoločnosti, do ktorého pôsobnosti patrí aj vymenovanie, odvolanie a odmeňovanie konateľov. S poukazom na úplné znenie spoločenskej zmluvy o založení spoločnosti s ručením obmedzeným s obchodným menom Štrkopiesky Batizovce, s. r. o., konkrétne čl. X, bod 6 spoločenskej zmluvy, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť o neplatnosti tohto ustanovenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka a zároveň uviesť, že bude úlohou obchodnej spoločnosti dať do súladu uvedené ustanovenie spoločenskej zmluvy so zákonom. Na zmenu spoločenskej zmluvy

je zásadne potrebný súhlas všetkých spoločníkov, ak zákon neustanovuje inak. Zákon neumožňuje, aby o zmene spoločenskej zmluvy rozhodoval iný orgán. V tu posudzovanom prípade sa postup odvolania konateľa riadil výslovne spôsobom uvedeným v spoločenskej zmluve, ktorá upravuje, že na odvolanie a menovanie konateľov sa vyžaduje súhlas všetkých spoločníkov, teda aj žalobcu. Žalobca ako jeden zo spoločníkov preto nemohol byť z hlasovania vylúčený. Z hlasovania by mohol byť vylúčený len v prípade zmeny spoločenskej zmluvy, k čomu v tomto prípade neprišlo. Súd prvej inštancie svojím rozhodnutím nebol oprávnený meniť podmienky, za ktorých je možné odvolať konateľa z funkcie, keďže ide o otázku upravenú výslovne zákonom a spoločenskou zmluvou. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia č. 2/12.06.2014.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil. Prípustnosť dovolania žalovaný odôvodnil poukazom na ust. § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“ alebo „Civilný sporový poriadok“) a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Rozhodnutie odvolacieho súdu podľa žalovaného nie je dostatočne odôvodnené a odvolací súd sa nevysporiadal s tvrdeniami žalovaného. Odvolací súd podľa názoru dovolateľa vydal prekvapivé rozhodnutie, keď žalovaného nevyzval na vyjadrenie k možnému použitiu nového ustanovenia podľa § 382 C. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je navyše nepresvedčivé. Pri mechanickom prístupe k aplikácii ust. § 127 ods. 5 Obchodného zákonníka je podľa dovolateľa nemožné odvolať konateľa, ktorý porušuje svoje povinnosti

a je súčasne spoločníkom. Prioritou má byť záujem obchodnej spoločnosti na dosahovaní zisku, ktorý je nadradený individuálnym záujmom jednotlivých spoločníkov, a teda aj záujmu spoločníka, ktorý je súčasne konateľom, na udržaní si funkcie konateľa. Je v záujme samotnej obchodnej spoločnosti, aby jej konateľ nekonal v rozpore so svojimi povinnosťami. Valné zhromaždenie je jediným orgánom spoločnosti, ktorý je zo zákona oprávnený naplniť tento záujem spoločnosti. Spoločník nesmie konať v rozpore so záujmom spoločnosti, a to ani

pri realizácii svojich hlasovacích práv. Individuálny záujem spoločníka vykonávajúceho funkciu konateľa a záujem obchodnej spoločnosti odvolať konateľa porušujúceho svoje povinnosti sú vo vzájomnom rozpore. Podľa názoru dovolateľa, keď je predmetom hlasovania valného zhromaždenia odvolanie konateľa, ktorý je zároveň spoločníkom, v tom prípade vystupuje táto osoba pri hlasovaní len v

postavení konateľa, na jeho hlasy ako spoločníka sa nemá prihliadať. Prihliadnutím na jeho hlasy by prišlo k zneužitiu práva spoločníka, čím by sa znevýhodnili ostatní spoločníci a záujem spoločnosti na odvolaní konateľa porušujúceho svoje povinnosti. Uvedeným postupom sa znemožňuje výkon právomoci zverenej najvyššiemu orgánu spoločnosti, ktorým je valné zhromaždenie, odvolať konateľa spoločnosti. Neprihliadanie na hlasy takéhoto spoločníka je podľa žalovaného odôvodnené tým, že spoločník by mohol hlasovať na valnom zhromaždení za rozhodnutie, ktoré by bolo výhodné pre neho, ale nevýhodné pre spoločnosť a ostatných spoločníkov. Podľa dovolateľa sa pod súhlasom všetkých spoločníkov v zmysle čl. X bod 6 spoločenskej zmluvy rozumie súhlas všetkých spoločníkov okrem spoločníka, ktorý je zároveň konateľom. Dovolateľ uvádza, že naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. vidí v nesprávnom právnom posúdení veci, keď odvolací súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že ustanovenie § 131 Obchodného zákonníka nezakladá absolútnu a ani relatívnu neplatnosť právnych úkonov. V právnej teórii sa podľa žalovaného nerozoznáva ďalší druh neplatnosti právneho úkonu, než je neplatnosť absolútna a relatívna. Odvolací súd mal nesprávne posúdiť neplatnosť spoločenskej zmluvy pre jej rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka, keď opomenul subsidiárne uplatnenie Občianskeho zákonníka. Odvolací súd podľa žalovaného nesprávne uviedol, že pre zmenu spoločenskej zmluvy je potrebný súhlas všetkých spoločníkov, ak zákon neustanovuje inak, pričom nejde o kogentné ustanovenie a spoločníkom je umožnené upraviť postup zmeny spoločenskej zmluvy aj za iných podmienok. Uvedený záver podľa dovolateľa neprihliada na § 56a Obchodného zákonníka, ktoré nedovoľuje väčšinu alebo menšinu hlasov spoločníka v spoločnosti zneužívať. Odvolací súd postupoval pri právnom posúdení s prílišným formalizmom, opomínajúc obranu žalovaného. Podľa dovolateľa je nesprávny aj záver odvolacieho súdu o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval neplatnosť čl. X bodu 6 spoločenskej zmluvy s odôvodnením odvolacieho súdu, že uvedené nepatrí do právomoci súdu, ale výlučne valného zhromaždenia spoločnosti za podmienok stanovených spoločenskou zmluvou alebo zákonom. Uvedené ustanovenie spoločenskej zmluvy by sa tak podľa žalovaného stalo nezrušiteľným.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že argumentácia žalovaného o prekvapivom a nepresvedčivom rozhodnutí odvolacieho súdu je neprehľadná, vágna a s označenou vadou zmätočnosti nesúvisí. Nie je zrejme z dovolania žalovaného zistiť, ktorý z označených dovolacích dôvodov žalovaný svojimi tvrdeniami podporuje. Obsahová stránka dovolania žalovaného je postavená na reprodukcii tých istých skutkových a právnych tvrdení, ktoré už boli použité v konaní pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom. Dovolanie pritom nie je ďalším odvolaním. Právnou otázkou podstatnou pre posúdenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia namietaného dovolateľom je skutočnosť, že súd prvej inštancie priznal legitimitu uzneseniu valného zhromaždenia prijátého spôsobom, ktorý odporoval zneniu spoločenskej zmluvy a táto skutočnosť nebola ani v konaní pred súdom prvej inštancie sporná.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

7. Dovolanie je možné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj napr. rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012). Úspech každého dovolania je vždy podmienený (primárnym) záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následným (sekundárnym) záverom dovolacieho súdu, že dovolanie je aj

opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Na posúdenie otázky prípustnosti dovolania je pritom zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej sporovej strany.

8. Na dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok sú kladené vyššie kvalitatívne nároky z hľadiska jeho obsahu a vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou naplnenia má byť obligatórne právne zastúpenia dovolateľa, a to aj vo fáze spisania dovolania. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolací súd tak pri skúmaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania uplatneného sporovou stranou môže vychádzať len z obsahu dovolania a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a vytvárať vlastnú právnu argumentáciu vyplývajúcu z nespokojnosti dovolateľa so závermi odvolacieho súdu. V takom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu by vychádzalo z iných skutočností, než tvrdených dovolateľom a ku ktorým by protistrana nemala možnosť zaujať stanovisko vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

9. Žalovaný uplatnil dovolanie s vymedzením jeho prípustnosti a dôvodnosti poukazom na vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a nesprávne právne posúdenie s prípustnosťou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

10. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

11. Podľa § 432 ods. 2 C. s. p. dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Dovolateľ k tvrdenému nesprávne právne posúdeniu uviedol, že odvolací súd dospel k nesprávne právne záveru o platnosti ustanovenia spoločenskej zmluvy upravujúcej súhlas všetkých spoločníkov s odvolaním konateľa, napriek zjavnému rozporu s ust. § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Dovolateľ sa zároveň nestotožnil s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu v časti, kde odvolací súd konštatoval, že § 131 Obchodného zákonníka nezakladá absolútnu a ani relatívnu neplatnosť právnych úkonov. Rovnako dovolateľ nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, že otázku platnosti ustanovenia spoločenskej zmluvy nie je súd oprávnený riešiť a rozhodovanie o obsahu spoločenskej zmluvy patrí výlučne do právomoci valného zhromaždenia, za podmienok stanovených spoločenskou zmluvou alebo zákonom. Uvedený záver podľa žalovaného zapríčini nezrušiteľnosť sporného ustanovenia spoločenskej zmluvy.

14. Dovolateľ svojou argumentáciou namieta nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k platnosti ustanovenia čl. X bodu 6 spoločenskej zmluvy obchodnej spoločnosti Štrkopiesky Batizovce, s. r. o. a možných následkov odvolacím súdom zvolenej interpretácie, znamenajúcej nezrušiteľnosť tohto ustanovenia spoločenskej zmluvy. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

je však dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Je pritom na dovolateľovi, aby otázku podstatnú pre rozhodnutie odvolacieho súdu vymedzil a uviedol, prečo právne posúdenie aplikované odvolacím súdom považuje za nesprávne a v čom konkrétne nesprávnosť tohto právneho posúdenia spočíva. Vo vzťahu ku skutočnosti, že súd prvej inštancie sa zaoberal neplatnosťou ustanovenia spoločenskej zmluvy odvolací súd uviedol, že zákon neumožňuje, aby o zmene spoločenskej zmluvy rozhodoval iný orgán. Súd prvej inštancie preto nemohol platne a účinne vysloviť, že čl. X bod 6 spoločenskej zmluvy je pre jej rozpor s ust. § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka neplatný. Odvolací súd tak neskúmal rozpor ustanovenia spoločenskej zmluvy s ust. § 39 Občianskeho zákonníka a § 265 Obchodného zákonníka. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu bolo podstatným výlučne posúdenie podmienok stanovených spoločenskou zmluvou pre postup pri odvolaní konateľa a ich dodržanie. Dovolateľ tak namieta nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k právnej otázke, od ktorej vyriešenia rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo. V ostatnom žalovaný len konštatuje, že nesúhlasí so závermi odvolacieho súdu bez bližšieho vymedzenia právnej otázky riešenej odvolacím súdom a dôvodov nesprávnosti právneho posúdenia. V zmysle právnej úpravy prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 C. s. p. preto prípustnosť dovolania žalovaného nie je možné vyvodiť. V tejto časti je potrebné dovolanie žalovaného odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

15. Vo vzťahu k vade zmätočnosti tvrdenej žalovaným podľa § 420 písm. f/ C. s. p., dovolateľ vidí nesprávny procesný postup odvolacieho súdu v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia a v nesprávnom právnom posúdení veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu je podľa žalovaného prekvapivé a odvolací súd nevyužil postup podľa § 382 C. s. p., keď mal vyzvať strany na vyjadrenie k možnému použitiu nového ustanovenia právneho predpisu, ktoré doposiaľ v konaní použité nebolo.

16. Napadnutý rozsudok je podľa žalovaného nedostatočne odôvodnený, čím namieta jeho nepreskúmateľnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016. Zmeny v právnej úprave dovolania a odvolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia Civilného sporového poriadku), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

14. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, podľa ktorej výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Ide však o krajnú výnimku a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; dostatočne ozrejmil dôvody pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17. Obdobne prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad, sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011 a 5 Cdo 44/2011). Iba samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Je pritom potrebné zdôrazniť, že odôvodnenia

rozhodnutí soudu prvej inštalácie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane (vid' napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 489/2011, III. ÚS 264/08), keďže konanie pred súdom prvej inštalácie a odvolacie konanie tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok.

18. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 382 C. s. p. dovolateľ neoznačil, k akej aplikáčnej zmene bez možnosti jeho vyjadrenia malo dôjsť v odvolacom konaní. Odvolací súd pri svojom rozhodnutí vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštalácie a aplikoval právne normy obsiahnuté v § 131 ods. 1 až 5 Obchodného zákonníka, upravujúce inštitút určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia súdom. Na uvedenú právnu úpravu poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia aj súd prvej inštalácie. Žalovaný mal možnosť sa k použitiu tejto právnej úpravy vyjadriť už po doručení žaloby na vyjadrenie, v ktorej žalobca jednoznačne vymedzil, že sa domáha určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia podľa § 131

ods. 1 Obchodného zákonníka. Dovolací súd tak aj s poukazom na vymedzenie dovolacieho dôvodu žalovaným konštatuje, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nezistil.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k dovolateľom namietanej vade zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p a prípustnosť dovolania nie je možné založiť ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., k Najvyšší súd preto dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa najvyšší súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštalácie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.